

Vyvěšeno dne: 11. 2. 2026

Svěšeno dne: 25. 2. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **MARSERVIS, s.r.o.**, IČ 46886061, se sídlem Tepelská 137/3, Mariánské Lázně, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) město Chodov, se sídlem Komenského 1077, Chodov a II) Teplo Chodov, s.r.o., IČ 05777003, se sídlem U Porcelánky 1052, Chodov, obě zast. JUDr. Vladislavem Bílkem, advokátem, se sídlem Čs. legií 143, Klatovy, o žalobě proti rozhodnutí rady Energetického regulačního úřadu ze dne 15. 11. 2023, č. j. 09901-314/2010-ERU, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 2. 2025, č. j. 29 A 56/2023-430,

t a k t o :

- I. V řízení o kasační stížnosti **se pokračuje**.
- II. Kasační stížnost **se zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Žádná z osob zúčastněných na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 6. 2023, č. j. 09901-291/2010-ERU, rozhodl podle § 10 odst. 2 písm. a) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2023 (dále jen „energetický zákon“), že se licence na rozvod tepelné energie udělená žalobkyni zrušuje ke dni právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaný tak učinil, neboť zjistil, že žalobkyně nedisponuje vlastnickým či užívacím právem k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti, což je podmínkou pro udělení (ponechání) licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona.

[2] Rozklad žalobkyně proti uvedenému rozhodnutí rada Energetického regulačního úřadu (dále jen „Rada ERÚ“) rozhodnutím ze dne 15. 11. 2023, č. j. 09901-314/2010-ERU, zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.

[3] Žalobu podanou proti rozhodnutí Rady ERÚ následně zamítl Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 26. 2. 2025, č. j. 29 A 56/2023-430.

[4] Krajský soud při rozhodování vycházel z takto zjištěného stavu věci. V roce 1993 uzavřela osoba zúčastněná na řízení I) (pronajímatel) s žalobkyní (nájemce) nájemní smlouvu, jejíž předmětem bylo energetické zařízení sloužící pro rozvod tepelné energie ve městě Chodov. V roce 2002 byla žalobkyní rozhodnutím žalovaného udělena licence na rozvod tepelné energie. Splnění podmínky pro udělení licence podle § 5 odst. 3 energetického zákona (užívací právo) žalobkyně doložila zmíněnou nájemní smlouvou. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 3. 2010, č. j. 25 Co 300/2008-24, však bylo rozhodnuto, že zmíněná nájemní smlouva je absolutně neplatná s účinky *ex tunc*. V návaznosti na to zahájil žalovaný z moci úřední správní řízení, jež vedlo k vydání rozhodnutí o zrušení licence udělené žalobkyni pro nesplnění podmínky podle § 5 odst. 3 energetického zákona.

[5] Mezitím Okresní soud v Sokolově rozsudkem ze dne 14. 8. 2020, č. j. 16 C 408/2010-1240, zamítl žalobu na určení, že je žalobkyně vlastníkem částí energetického zařízení, jež měla opravit či vytvořit v době nájemního vztahu. K odvolání žalobkyně proti tomuto rozsudku Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 5. 2021, č. j. 25 Co 390/2020-1344, napadený rozsudek potvrdil. Následně podané dovolání odmítl Nejvyšší soud usnesením ze dne 25. 5. 2023, č. j. 22 Cdo 2946/2021-1468. Civilní soudy nepřisvědčily žalobkyni, neboť shledaly, že předmětné energetické zařízení je jedinou věcí v právním smyslu, přičemž k jeho součástí, jež nejsou samostatnými věcmi v právním smyslu, nelze uplatňovat vlastnické právo odděleně. Posledně zmíněné rozhodnutí však bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2024, sp. zn. II.ÚS 2194/23. Nejvyšší soud tak měl ve věci rozhodovat znovu.

[6] Krajský soud v nyní napadeném rozsudku nepřisvědčil žalobkyni, že rozhodnutí Rady ERÚ je nepřezkoumatelné a nezákonné. Přitom i s ohledem na průběh občanskoprávního sporu mezi žalobkyní a osobou zúčastněnou na řízení I) shledal, že žalobkyně není vlastníkem částí energetického zařízení, jež měla opravit či vytvořit za dobu nájemního vztahu. Tyto části jsou totiž součástí energetického zařízení jakožto jediné věci v právním smyslu, přičemž jeho vlastníkem není žalobkyně, ale je jím osoba zúčastněná na řízení I). I pokud by v dalším vývoji občanského soudního řízení bylo shledáno, že se v případě energetického zařízení nejedná o jedinou věc, žalobkyně by k jeho částem stejně nemohla nabýt vlastnické právo z důvodu absence dobré víry při zpracování cizí věci.

[7] Krajský soud neshledal důvodnou ani žalobní argumentaci týkající se neprovedení všech navržených důkazních prostředků a vlastnictví tepelné přípojky.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a vyjádření osob zúčastněných na řízení

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včasnou blanketní kasační stížnost, kterou následně doplnila v měsíční lhůtě stanovené ve výzvě soudu.

[9] Stěžovatelka má nadále za to, že rozhodnutí Rady ERÚ je nepřezkoumatelné, a jelikož jej krajský soud pro tuto vadu nezrušil, zatížil touto vadou i napadený rozsudek. Příslušné žalobní námitky krajský soud navíc ani nevypořádal z hlediska přezkoumatelnosti dostatečným způsobem. Také se dopustil pochybení, když činil zjištění z neprovedeného důkazu v podobě znaleckého posudku.

pokračování

[10] Stěžovatelka dále oproti Radě ERÚ a krajskému soudu rozporuje, že civilní soudy potvrdily nenabytí vlastnického práva k energetickému zařízení. Podle stěžovatelky pouze shledaly, že energetické zařízení je jedinou věcí v právním slova smyslu, což je jiná otázka. Navíc s výsledkem správního řízení ani správní žaloby nebylo vyčkáno na konečné rozhodnutí občanskoprávního sporu.

[11] Stěžovatelka je také názoru, že krajský soud zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti, když vyhodnotil otázku vlastnictví energetického zařízení jako celku prostřednictvím interpretace rozhodnutí civilních soudů v neprospěch stěžovatelky. Krajský soud ve svém hodnocení vyšel z hypotézy, že Nejvyšší soud dospěje znovu ke stejnému závěru, tj. že energetické zařízení je jedinou věcí v právním smyslu, přičemž podle stěžovatelky je pravděpodobnější, že dojde k opačnému závěru. Odkázala k tomu na pochybení, jež Ústavní soud rozhodnutí Nejvyššího soudu vytkl s tím, že krajský soud na něj ve svém hodnocení nikterak nereagoval. Proti hypotéze krajského soudu pak svědčí i odborná literatura reagující na dotčené rozhodnutí Nejvyššího soudu i rozhodnutí obecných soudů v jiných věcech. Stěžovatelka je tedy přesvědčena, že Nejvyšší soud svůj původní postoj změnil v její prospěch. Dále argumentovala na podporu názoru, že vlastnické právo svědčí právě jí.

[12] Konečně stěžovatelka s krajským soudem nesouhlasí ani v tom, že v případě přijetí opačného názoru Nejvyšším soudem nebude shledána vlastníkem dotčených částí energetického zařízení. Má totiž za to, že vlastnické právo k dotčeným částem nabyla z titulu nahrazení původní věci věcí novou.

[13] Z těchto důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil nadepsaný rozsudek i rozhodnutí správních orgánů.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje uplatněné námitky za nedůvodné a navrhl kasační stížnost zamítnout.

[15] Osoby zúčastněné na řízení ve společném vyjádření ke kasační stížnosti taktéž uvedly, že považují uplatněné námitky za nedůvodné a navrhly kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení kasační stížnosti

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 31. 12. 2025 (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Stěžovatelka uplatněné důvody kasační stížnosti podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[17] Podle písm. a) zmíněného ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle písm. d) téhož ustanovení, *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*.

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť platí, že teprve dospěje-li k závěru, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, může se zabývat dalšími stížnostními námitkami (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 6/2004-105). Vada nepřezkoumatelnosti totiž představuje objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného

rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Za nepřezkoumatelná jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Zároveň platí, že ke zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost má být přistupováno zdrženlivě, neboť se tímto oddaluje okamžik konečného rozhodnutí věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[19] Podle stěžovatelky krajský soud nedostatečným způsobem vypořádal její žalobní argumentaci, v níž namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí Rady ERÚ. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, pokud by krajský soud v řízení o žalobě meritorně rozhodl o nepřezkoumatelném rozhodnutí správního orgánu, sám by tímto zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č. j. 2 Ads 33/2003-78). Nejvyšší správní soud se tak dále zabýval přezkoumatelností obou rozhodnutí.

[20] Stěžovatelka v žalobě konkrétně namítla, že rozhodnutí Rady ERÚ neobsahuje vlastní posouzení otázky, kdo je vlastníkem celého energetického zařízení, nýbrž pouze přebrané závěry z rozhodnutí civilních soudů. Tato otázka je přitom zásadní, neboť pokud by stěžovatelka byla shledána vlastníkem, nebyl by zde důvod ke zrušení licence pro nesplnění podmínky podle § 5 odst. 3 energetického zákona. Krajský soud nejprve souhrnně uvedl, že rozhodnutí Rady ERÚ považuje za přezkoumatelné. K předmětné námitce pak dodal, že: „*[r]ada ERÚ se na stranách 8 až 12 napadeného rozhodnutí věnovala otázce vlastnického práva k energetickému zařízení, přičemž odůvodnila, proč a jak vycházela z rozhodnutí civilních soudů.*“ Nijak přitom ani dále nezpochybňoval význam předmětné otázky. Byť je tato pasáž napadeného rozsudku dosti stručná, Nejvyšší správní soud ji považuje z hlediska přezkoumatelnosti za dostatečnou a v mezích přiměřenosti vůči uplatněné žalobní argumentaci, jakkoli si jej lze představit rozvitějším. Nejvyšší správní soud jej rovněž shledal správným, přičemž nelze opomenout, že dále krajský soud sám přezkoumatelným způsobem posoudil i zákonnost právního názoru Rady ERÚ k předmětné otázce.

[21] Co se pak týká přezkoumatelnosti rozhodnutí Rady ERÚ k předmětné otázce, tak k tomu je potřeba uvést, že rozhodující orgán (zde Rada ERÚ) není povinen vymýšlet celé vlastní vypořádání určité otázky, když tato otázka již byla posouzena jiným příslušným orgánem (zde civilní soud), pokud se s ním ztotožňuje, pro to, aby jeho rozhodnutí bylo považováno za přezkoumatelné. Radě ERÚ tedy nelze z hlediska přezkoumatelnosti vytýkat, že ve svém rozhodnutí hojně vycházela z odůvodnění rozhodnutí civilních soudů. Podstatné je, že Rada ERÚ vyslovila k předmětné otázce zdůvodněný právní názor. Ani její rozhodnutí ve vztahu k předmětné otázce tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[22] Na podporu svého názoru ohledně vlastnictví částí energetického zařízení stěžovatelka ve správním řízení předložila znalecký posudek ze dne 14. 6. 2019 a odborný posudek ze dne 20. 11. 2020. Rada ERÚ se těmito posudky podle stěžovatelky měla důkladně zabývat a s přihlédnutím k nim posoudit spornou otázku vlastnictví, což neudělala.

[23] Krajský soud rovněž v tomto stěžovateli nepřisvědčil, přičemž uvedl, že: „*[n]a straně 13 napadeného rozhodnutí Rada ERÚ taktéž uvedla, proč neprovedla důkaz odborným a znaleckým posudkem.*“ Toto tvrzení je opět i přes svoji stručnost sice přezkoumatelné, avšak neodpovídá skutečnosti. Rada ERÚ na straně 13 svého rozhodnutí totiž výslovně neuvádí, že dotčené posudky jí byly navrženy k provedení a ona tak z určitého důvodu neučinila. Na zmíněné straně Rada ERÚ v souvislosti s posudky pouze upřesňuje odůvodnění rozhodnutí žalovaného ohledně těchto důkazů, které stěžovatelka u žalovaného navrhla na podporu svého (původního) názoru, že ji svědčí vlastnické

pokračování

právo k částem energetického zařízení. Z rozhodnutí žalovaného je však zřejmé, že považoval předmětné posudky pro věc za nerelevantní, když jimi mělo být prokázáno vlastnické právo stěžovatelky pouze k částem energetického zařízení, přičemž přijal ve svém rozhodnutí závěr, že energetické zařízení je jedinou věcí v právním smyslu (a to nikoli ve vlastnictví stěžovatelky), a tudíž stěžovatelka nemůže být vlastníkem dotčených částí energetického zařízení.

[24] V rozkladu pak stěžovatelka opětovně navrhla provedení zmíněného znaleckého posudku. Rada ERÚ ve svém rozhodnutí přitom neuvedla, že by nevzala v potaz cokoli, co stěžovatelka doložila na podporu svého tvrzení, naopak si byla zjevně dobře vědoma, čeho a proč se stěžovatelka domáhá. Právní posouzení věci, resp. otázky vlastnictví však náleželo pouze Radě ERÚ, přičemž, jak již výše Nejvyšší správní soud uvedl, toto je z hlediska přezkoumatelnosti dostatečné.

[25] Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti se zmíněným znaleckým posudkem ani pochybení v tom, že v bodě 31. odkázal krajský soud na přílohy tohoto důkazu, o kterém stěžovatelka tvrdí, že nebyl ve správním ani v soudním řízení jako důkaz proveden. V první řadě krajský soud tak učinil pouze za účelem vymezení konkrétního rozsahu energetického zařízení, o kterém byl vlastnický spor, přičemž již před tím k tomu odkázal na vymezení rozsahu v rozhodnutí civilního soudu. Navíc z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že by tento důkaz ve správním řízení neprovedl. Uvedl totiž na straně 7 jeho obsah a ze strany 13 pak vyplývá, proč skutečnosti jím dokládané nepovažoval za rozhodné (protože energetické zařízení považoval za jedinou věc). Rovněž lze k tomu konstatovat, že zjištění z příloh znaleckého posudku uvedené krajským soudem nebylo pro rozhodnutí věci vůbec podstatné.

[26] Stěžovatelka dále v žalobě namítla, že se Rada ERÚ nedostatečně vypořádala také s dalšími rozkladovými námitkami, jež se měly týkat vnitřní rozpornosti a zmatečnosti rozhodnutí žalovaného a jeho rezignace na zjištění stavu věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. K tomu krajský soud uvedl, že „[s]tran nevypořádání některých rozkladových námitek krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí obsahuje ucelenou argumentační strukturu, v níž Rada ERÚ vyložila, z jakých důvodů byla licence zrušena. Toto vyjádření považuje Nejvyšší správní soud z hlediska přezkoumatelnosti vůči podobě uplatněné žalobní argumentaci za nevhodně zjednodušující, avšak je pravdivé a nelze v něm spatřovat důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[27] Z rozkladu stěžovatelky vyplývá, že namítanou vnitřní rozpornost a zmatečnost rozhodnutí žalovaného i nedostatečně zjištěný stav věci spojovala s jeho právním posouzením otázky týkající se vlastnictví energetického zařízení. Bylo jimi tedy *de facto* napadáno posouzení stěžejní právní otázky, avšak s jinak pojmenovanými důsledky, než je nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky. Nejvyšší správní soud připomíná, že z pohledu soudního přezkumu tvoří rozhodnutí orgánů obou stupňů (i z hlediska přezkoumatelnosti) jeden celek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48), přičemž nesouhlas účastníka s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 6. 5. 2021, č. j. 7 Azs 350/2020-22). Nejvyšší správní soud neshledává rozhodnutí správních orgánů jako celku vnitřně rozpornými ani s nimi nelze spojovat vadu zmatečnosti či nedostatečně zjištěného stavu věci. Výše již Nejvyšší správní soud shledal odůvodnění rozhodnutí Rady ERÚ týkající se otázky vlastnictví energetického zařízení přezkoumatelným a předmětné dílčí námitky na tom nic nemění.

[28] Konečně stěžovatelka v žalobě v souvislosti s přezkoumatelností vytkla Radě ERÚ, že se ve svém rozhodnutí nedostatečně zabývala skutečností, podle níž tepelné přípojky jsou ve vlastnictví stěžovatelky, a jejím vlivem na výsledek správního řízení. Krajský soud k tomu uvedl, že: „[n]a stranách 13 a 14 napadeného rozhodnutí pak Rada ERÚ reagovala i na žalobcovu argumentaci ohledně

tepelných přípojek.“ S tímto lze souhlasit, neboť Rada ERÚ se příslušnou argumentací ve svém rozhodnutí skutečně zabývala přezkoumatelným způsobem, přičemž srozumitelně vysvětlila, proč by ani případné vlastnictví tepelných přípojek stěžovatelkou nebylo důvodem pro změnu licence namísto jejího zrušení. Nejvyšší správní soud pak neshledává vadu ani v tom, jak se s žalobní argumentací ohledně tepelných přípojek vypořádal krajský soud.

[29] Nejvyšší správní soud k otázce přezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy shrnuje, že stěžovatelce lze dát zapravdu, že příslušná pasáž odůvodnění krajského soudu není bezvadná. Důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nepřezkoumatelnost však zde z celkového pohledu není. Koneckonců stěžovatelka dotčenou žalobní argumentací zpochybňovala přezkoumatelnost rozhodnutí Rady ERÚ, zde však Nejvyšší správní soud žádnou vadu neshledal. Mohl se tak dále zabývat stěžejní spornou otázkou.

[30] Podle § 5 odst. 3 věty druhé a třetí energetického zákona, *fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena.*

[31] Nejvyšší správní soud při posuzování správnosti zrušení licence dospěl k závěru, že je zde důvod pro přerušení řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší soud měl totiž (s ohledem na shora popsany vývoj občanskoprávního sporu) znovu řešit otázku vlastnického práva stěžovatelky k částem energetického zařízení, a to s ohledem na povahu energetického zařízení jako věci, což byla zásadní otázka i pro věc řešenou Nejvyšším správním soudem. Usnesením ze dne 30. 9. 2025, č. j. 4 As 55/2025-88, proto podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. řízení o kasační stížnosti přerušil.

[32] Nejvyšší soud následně v usnesení ze dne 22. 12. 2025, č. j. 22 Cdo 2656/2024-1604, potvrdil závěr nižších civilních soudů, že energetické zařízení je vlastnický jednotný celek, přičemž ty části, ke kterým se stěžovatelka domáhala určení vlastnictví, označil za součást energetického zařízení, které ani jako celek nenáleží do vlastnictví stěžovatelky. Dovolání stěžovatelky tedy odmítl. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na uvedené usnesení Nejvyššího soudu.

[33] Vzhledem k tomu, že odpadl důvod přerušení řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 48 odst. 6 s. ř. s. o jeho pokračování.

[34] V nyní projednávané věci byla mezi stranami sporná jediná právní otázka a to, zda Rada ERÚ zrušila licenci stěžovatelce v souladu s právními předpisy, resp. v souladu s § 5 odst. 3 energetického zákona. Stěžovatelka toto rozporovala s odkazem na existenci svého vlastnického práva k energetickému zařízení. Nejvyšší soud však ve zmíněném usnesení shledal, že stěžovatelka vlastnické právo k energetickému zařízení v žádném rozsahu nemá. Přitom plně reagoval na argumentaci stěžovatelky, kterou v obdobné podobě uplatnila ve správním soudnictví, tedy i na námitku týkající se zpracování věci. Pro stručnost Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje právě na zmíněné usnesení, se kterým souhlasí, a uzavírá, že Rada ERÚ zrušila licenci stěžovatelce v souladu s právními předpisy.

[35] Lze tedy shrnout, že napadený rozsudek krajského soudu je přezkoumatelný i zákonný. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. proto nebyly naplněny.

pokračování

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

[37] Osobám zúčastněným na řízení Nejvyšší správní soud neuložil v řízení o kasační stížnosti žádnou povinnost, s jejímž plněním by jim vznikl podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. nárok na náhradu nákladů řízení. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl také o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2026

L. S.

JUDr. Jiří Palla v. r.
předseda senátu